

lem de andre Bøger, du tog med derhjemmefra. Der var vistnok flere af Moders imellem.“

„Ja, det er jo muligt — naturligvis. Men du kan tænke dig, hvor underlig bevæget jeg blev ved saadan ganske uventet at se Mo'ers Haandskrift og Navnetræk paa det første Blad. Inde i Bogen laa der et Mærke ... rimeligvis paa det Sted, hvor hun sidst havde læst i den. Og der gav da ogsaa jeg mig til at læse. For det er saa underligt med Mo'er. Det er nu hændet mig saa ofte i mit Liv, naar jeg syntes, at alt blev mørkt og uvejsomt omkring mig, eller naar jeg saadan rigtig trængte til en Bekræftelse paa min Tro og mit Haab, ... saa har Mo'er paa en eller anden Maade givet mig et Vink, rakt mig en hjælpende, trøstende eller vejledende Haand fra den anden Side af Graven. Nu inat, da jeg laa vaagen og ikke kunde falde i Søvn — —“

„Kunde du nu igen ikke sove, Emanuel?“ spurgte Søsteren og betragtede ham atter med et bekymret forskende Smil.

„Aa, det har ingenting at sige. Det var vel Rejsen, tænker jeg, ... og de ny Omgivelser maaske. Men, hvad jeg vilde sige ... som jeg laa der og hørte paa Regnen og Blæsten og Hanernes Midnatsgalen ... paa alle disse kære, kendte Lyd, som jeg nu ikke har hørt, siden jeg forlod Vejlbys Præstegaard og Hansine, — saa vaktes der hos mig saa mange gamle Følelser, saa mange dyrebare Minder, der satte mit Sind og mine Tanker i Bevægelse. Det var, som gennemlevede jeg i Erindringen hele mit Liv ... ikke stykkevis og ufuldkomment ... men som en stor, forklaret Helhed. Ligesom fra Tinden af et højt Taarn saae jeg ud over den Vej, jeg har traadt, — forstod med en Klarhed som aldrig før, hvorfor Guds Haand rørte mig, bød mig staa stille og se tilbage — ind i mig selv! ... Ja, Gud har været mig god! Der gik jeg saa selvtillidsfuld, saa fuldkommen tryk i Bevidstheden om at vandre i Jesu Fodspor ... og agtede ikke paa, at jeg fulgte dem i den fejle Retning, udad mod Timeligheden med alle dens Begæringer, Bekymringer og aldrig stillede Krav, i Stedet for indad mod den lille, lave og trange Hjertedør, som Kristus har aabnet for os med Ordet: Mit Rige er ikke af denne Verden!“

Han rejste sig op og saae over Havegærdet ud mod det flade